

12-1-1924

12-1-1974

VETTRE VEL

50 ÅR

Forord

Vettre Vel passerer på nyåret i 1974 sine første 50 år. I anledning denne milepel har styret ønsket å gi ut et jubileumsskrift. Redaksjonskomitéen har bestått av vellets formann Odd Fossnes, fru Borghild Hellerud, Ørnulf Torp og Bergsvein Nygårdshaug. Sistnevnte står som ansvarlig redaktør av skriftet.

For så vidt mulig å unngå at tiltaket skulle bli en for stor belastning på økonomien, har komitéen

funnet det nødvendig å «skrive ut» stoffet så konsentrert som overhodet mulig. Likevel er det vårt håp at teksten gir et riktig bilde av det som vellet i hovedsak har gått inn for og fått gjennomført i dette halvsekelet. Trolig vil også det utvalg av fotos som komitéen har foretatt kunne gi et visst inntrykk av det nærmiljø som vellet så sikkert har stått plantet i.

Komitéens takk for verdifull hjelp

har adresse til flere. Bl.a. til de mange som har lånt ut fotomateriell fra tidligere år, og til Hans Sole som gjennom sitt kamera har fanget inn noe av den nyere bebyggelsen i strøket. Og sist, men ikke minst til Romar Bech som på en utmerket måte har formidlet kontakt med trykkeri og klisjéanstalt.

Redaksjonskomitéen.

GRENDA OG LANDSKAPET

Vettre har i likhet med andre steder i Asker vært under forandringens lov — især i de siste 20-30 årene. Noen egentlig forvandling kan det likevel ikke sies at grenda har vært utsatt for. Fremdeles har folket her mye fin natur å glede seg over. For de fleste som bor her er vel sommeren med sin blomstrende fargeprakt og det livet som da utfolder seg på land og sjø den beste tiden av året. Andre foretrekker kanskje de klare dagene i august/september når en mild solgangsvind stryker over de gyldne kornåkrene. Eller en blank vårdag i mai med solglitter over fjorden, mens jordene og skogen har den første tone av grønt over seg, og åsryggene omkring har fått en rar gråfiolett farge. Men mange — og det gjelder særlig yngre årsklasser — vet nok også å sette pris på vin-

teren og de muligheter den gir for skiturer i marka også på denne kanten av bygda.

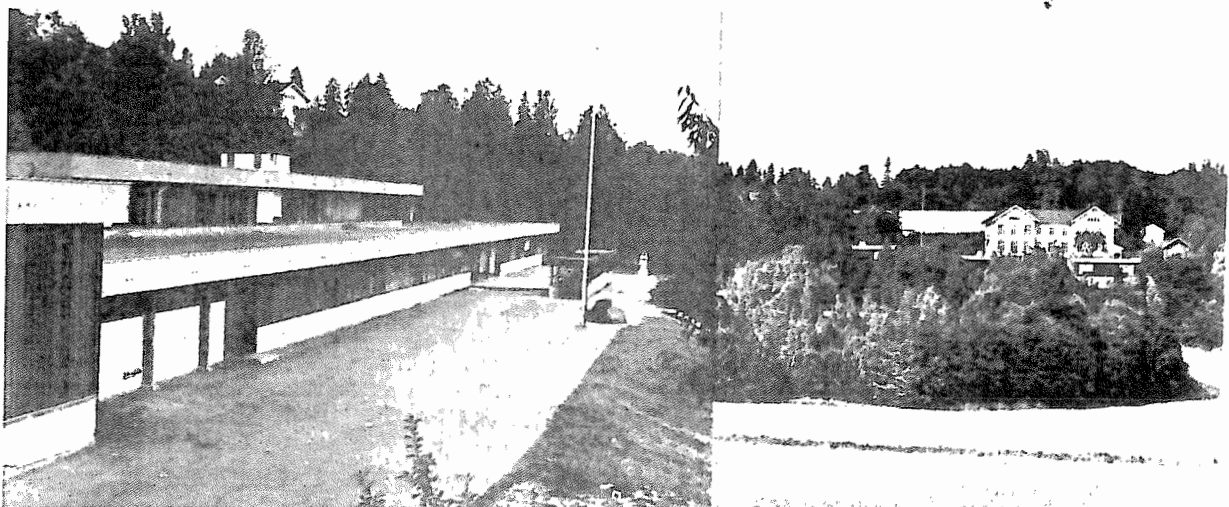
VETTRENAVNET

Om navnet på grenda sier professor Rygh at Vettre, som i eldre tid ble skrevet Wættern, kommer av ordet watr — dvs. vatn. I alt er det 4 Wettregårder, som alle har gårdsnr 58. Den eldste og største av dem, br. nr. 1 søndre Wettre, hadde for omkr. 200 år siden bebyggelsen ca. 200 m opp for det stedet bygningene nå står. Fra gårdene søndre og vestre Wettre kommer også arealene for bebyggelsen på nedre siden av Strandveien. På de åpne og flate jordene som går i sydvestlig retting fra br.n. 1, men nærmere fjorden, ligger Blakstad sykehus. Som gådsbruk er også denne eiendom en av de eldste i dette område.

Et gammelt geografisk sentrum i grenda er Kirkesletta. På dette sted eller rettene i nærheten av det, ligger Vettre gamle og nye skole. Den gamle skolen, som kort før århundredskiftet fikk sin plass oppe i skråningen overfor den senere buss-holdeplassen, inneholder foruten klasserom også lokaler til helsetjenesten for skolebarna samt en avdeling av Asker Bibliotek. Inne på sletta fikk også butikken på hjørnet sin plass i midten av 1920-årene. Den er senere utvidet til dagligvareforretning. Litt lengre borte har stedet sitt postapneri.

KOMMUNIKASJONENE

Fjorden var i tidligere århundrer og langt inn i dette den store ferd-selsveien for innbyggerne i Vettre. Av avgjørende betydning for sam-bandet landveis med hovedstaden,

ble veien fra Holmen forsamlingshus til Åby mølle da den kom i 1875. Etter at Asker hadde fått sin jernbanestasjon i 1877, måtte folk fra utkantstrøkene i bygda skaffes muligheter til å komme dit. For Vettre betydde det et stort fremskritt at det omkring 1907 eller -08 kom skikkelig vei fra Hvile oppetter Langenga. Fra midten av 1920-årene fikk også Blakstadstrøket ny veitrasé til Bondibroen.

DA LYSET KOM TIL VETTRE

I 1902 hadde Akershus fylke kjøpt nedre Blakstad til bygging av det nåværende Blakstad sykehus. Til driften av såvel dette som det tilhørende møllebruk (Åbymølla) ble et kraftverk bygd i elveløpet nedenfor Åbybrua i 1903. I de siste årene før den første verdenskrig brøt ut, tok Asker komm. Elektrisitetsforsyning (AKE) opp arbeidet med å skaffe bygda elektrisk strøm. Den 1. august 1913 ble strømmen slått på i den nyoppførte transformatoren på Vettrejordet. Men krigen kom og satte bom for sluttarbeidene her i Vettre. Mangelen på kobbertråd til linjestrekket gjorde at f.eks. Åbygårdene, forøvrig sammen med Løkenes og Konglungen, måtte vente til 1920/21 på det elektriske lyset.

VEILYSET OG ET MØTE PÅ KRILLÅS

Med utbyggingen av elektrisiteten ble det en høyst aktuell sak å sette opp lys på hovedveien og sideveiene. Det var opp til distriktene selv å danne en ansvarlig organisasjon som kunne gå inn i et avtaleforhold med AKE og å stå som abonnent av den strøm som trengtes til veilyset. Til gjengjeld skulle AKE vederlagsfritt ta på seg oppsettingen og vedlikeholdet av dette. I begynnelsen av 1924 gjorde kommunen kjent at vel-foreningene kunne påregne kommunalt bidrag til den strøm som gikk med til dette bruk.

Trolig var det denne nyhet som satte fart på planene om å starte en velforening i Vettre. Initiativet kom fra byggmester *Wilhelm Fossnes*. Han sendte brev til alle huseierne i grenda og andre som måtte formodes å være interessert, om å møte

til start av en vel-forening på nyåret 1924.

Dette møte gikk av stabelen 12. januar samme år på gården Krillås. 16 damer og herrer var til stede og tegnet seg som medlemmer. Wilhelm Fossnes ledet møtet, og han ble også enstemmig valgt som den første formann i Vettre Vel. De andre som kom med i styret var fruene Anna Sørensen og Ragna Sølvy samt herrerne Helge H. Wettre og Martin K. Wettre. Som kasserer og sekretær ble valgt Reidar Wettre.

På møtet ble det fra endel unge virkelystne damer overrakt en bankbok som gave. Disse hadde 3 år tidligere på samme sted og i samme måned satt hverandre stemme for å danne en kvinneverg. Ringens formål skulle være å skaffe startkapital til en eller annen forening som de håpet ville komme og på et bredt grunnlag arbeide til beste for allmennyttige formål i skolekretsen. Medlemmene hadde i hele året 1921 hatt regelbundne møter hos hverandre og hadde da drevet med brodering eller andre håndarbeider. Disse gjenstander ble etter hvert som de ble ferdige loddet ut blant medlemmene av ringen. Pengene som de på denne måten fikk inn, ble satt på bok i Asker Sparebank. Innskuddet sto urørt da boka nå ble overdratt til vellet, og utgjorde med påløpne renter 383 kroner. Sammen med et bidrag fra Blakstad Sykehus på 200 kroner var dette penger som Vellet fikk å rutte med på startstreken. I tillegg kom så medlemskontingenten som ble fastsatt til kr. 5,00 pr. år for menn og kr. 3,00 for kvinner. Ordningen kom senere til å bli forandret til kr. 5,00 pr. husstand og kr. 2,00 for enkeltpersoner. Medlemstallet var lenge nokså lavt, men fikk et større oppsving i 1930-årene, fra 30 og opp til 50 eller 60 i 1930-årene.

I spørsmålet om veilyset ble det alt på stiftelsesmøtet funnet fram til vedtak av avgjørende betydning. Alt før året var omme hadde vellet fått montert opp 49 lamper fordelt på hovedveien, veikryss og sideveiene.

SNØPLOGKJØRINGEN

Et ruteopplegg for kjøringen av snøploegen ble også vedtatt på dette første møte. Under snøfall og uvær

måtte hester, plog og kjører begynne sin rundkjøring tidlig om morgenen. Av hensyn til skolebarna fra de øvre deler av skolekretsen (Bondibroen, Risenga og Leikvoll) skulle strekningen fra Bleikerlåven forbi Brudegrinda og til gamleskolen kjøres først. Neste runde gikk fra Kirkesletta og over Nordjordet til snuplassen ved Bekkevar. Tilbaketuren gikk over gårdsplassen til store Wettre og Vettrehaugen til Gatåsen, med retur derfra til Kirkesletta eller «Sletta» som den oftest ble kalt. For disse turene var betalingen fastsatt til kr. 12, og kjørerene måtte da holde hestene selv. Snøplog ble kjøpt i 1926 og kostet 315 kroner.

Til sammen hadde Vellet fra starten av 8591 meter vei å holde farbar til alle årstider. I dette tallet er tatt med 200 m fra Ekelund ned til Vettre brygge. Der fløytet nemlig fjordbåtene «Duen», «Oskar» og «Asker», for å nevne noen navn, for ankomst og avreise flere ganger om dagen. De første båtene innover til byen om morgenen tok med seg frukt, bær og grønnsaker sommeren og høsten i gjennom.

VEDLIKEHOLDET AV VELVEIENE I SOMMERHALVÅRET

Vedlikeholdet av veien begynte om høsten og fortsatte etter teleløsningen om våren. I de første 10-12 årene fikk Vellet sykehusets tillatelse til å skyte ut fjell ved Ormeodden. Derfra ble det tatt ut og kjørt på velveiene fra 100 til 300 m³ stein hvert år. Det var gårdbrukerne i strøket som enten på dugnadsbasis eller for en rimelig betaling påtok seg kjøringen. Andre gjorde det egentlige veiarbeidet på såkalt «dagsing» etter en timelønn på kr. 1 — senere forhøyd til kr. 1,25. Styret hadde fullmakt til å sette arbeidene i gang, men det var en komité valgt av generalforsamlingen som hadde tilsyn med veiene og de arbeider som ble utført på dem. Sigvald Sølvy var i mange år veisjef og fikk mye ros for sin inerese og påpasselighet.

En gylden regel var det at alle veier skulle sjekkes og lappes en gang i sommerhalvåret. Dessuten skulle de regelmessig inspiseres. Bleikermarka og veien ned fra Gatåsen til Støa nevnes nokså ofte i protokollen. Når det gjaldt den sist-

nevnte veien oppsto det tidlig en strid mellom et par grunneiere om plassering av en stikkrenne som skulle hindre at vann flommet ut i veibanen. De gikk mange år før styret fikk ordnet opp i forholdet.

Det første veistykket som Vellet gikk løs på var strekningen fra Ekelund til Ekeberg, på den veien som senere har fått navnet Strandveien som offisielt navn. En annen del av denne veien, nærmere bestemt fra delet mot Blakstad Sykehus til «Pila», ble utvidet og gjort ordentlig i stand i 1936.

Et krafttak utenom det vanlige ble tatt i 1930 da veien på Nordjordet over Vettrehaugen ble reparert. Denne hadde fått en hard medfart da den ble brukt som omkjøringsvei for trafikken fra Kirkesletta til Gatåsen. Strekningen Kirkesletta/Gatåsen var da under opparbeiding som kommunal vei. Dette hadde til følge at den veilengde som Vellet hadde ansvaret for ble kortet ned til 3482 m. For første gang fikk Vellet i 1930 gitt et kommunalt veibidrag på kr. 400. Men så hadde det også brukt 965 kroner av egne midler. Andre året på rad hadde Vellet denne gang sprengt, plukket og kjørt ut 600 sledelass stein fra Ormeodden på veiene sine.

L. P. OG «LARSBAKKEN»

Et av de verste veistykkene å holde i stand, var bakken opp fra Vettrejordet til Kirkesletta. Særlig ble det litt av en achilleshæl etter at bilen fra midten av 1920-tallet begynte å trafikere velveiene. På et av årsmøtene noen år før 1940 hadde formannen i veikomiteén, Sigvald Sølvy tatt opp et benkeforslag om å gjøre noe skikkelig med Larsbakken, som den lenge hadde hatt blant folk i Vettre. Den lå nemlig inn til eiendommen til daværende ordfører Lars P. Wettre. Eller kort og godt L. P. som han populært ble kalt i lokalavisen «Asker og Bærums Budstikke» og blant sine kolleger i kommunestyret. Han gikk for å være en sindig mann, men noen som kjente ham fra offentlige debatter visste at han hadde en spesiell måte å vise sin missnøye på før han selv tok ordet. Denne reaksjonen besto i at han gjorde en talende bevegelse med nesen, samtidig som han fikk det travelt med

å trekke i mansjettene. Dette gjentok seg nå da han hørte navnet Larsbakken bli nevnt. Til tilhørernes store overraskelse spurte han litt syrlig om hvor denne bakken hadde sin beliggenhet. For å unngå at det skulle utvikle seg til en diskusjon om opprinnelsen til navnet, lyktes det lederen for møtet å runde spørsmålet pent og pyntelig av. Men om det var navnet «Larsbakken» eller om det var naboskapet til veien med dette navn som hadde vakt ordførerens mishag, ble ikke nærmere klarlagt. Samme bakken er i dag en del av den vei som går under navnet L. P. Wettres vei.

BASARENE — EN GULLGRUVE FOR VELLETT

Det er klart at medlemskontingenten bare kunne utgjøre en brøkdel av det som skulle til for å dekke utgiftene til veilys og veihold. I de første 15 årene betalte vellet ut til veilys 10.500 kroner, men fikk tilbake i kommunalt bidrag kr. 2.500. I samme tidsrom ble det brukt ca. 14.750 kroner på veiene, mens kommunens bidrag til samme beløp seg til ca. kr. 2.700 fordelt på 6 av disse 15 årene. Altså hadde vellet i denne periode hatt et netto utlegg til lys og veier på 20.000 kroner eller kr. 1330 gjennomsnitt pr. år.

Det ble den årlige basaren som vellet startet allerede i sitt første år som måtte holde for det som trengtes av penger for at grendproblemerne i Vettre skulle bli løst. I den samme 15-årsperioden som tallene overfor skriver seg, utgjorde basarinntektene netto ca. 14.000 kroner — eller i gjennomsnitt 930 kroner hvert år.

Disse basarene som ble betegnet som en gullgruve for vellet, fikk på det nærmeste beholde den form som de ble støpt i ved starten. Det var Gudolf Wettre som gratis lånte ut løkka ved Kirkesletta til basarplass. En fast regel var det at basaren skulle åpne i slutten av juni og holde på hver lørdag og søndag i 3 uker, med trekning og avslutning mandag deretter igjen. Ble det regn i noen av helgene skulle basartiden ytterligere forlenges med en uke. Åpningstidene var kl. 19 lørdager og kl. 15 søndager. Gjensidene som ble utloddet kunne ha en samlet verdi av 6-700 kroner.

Hovedgevinsten var svært ofte et kaffeservice i sølv. I alle år var det restaurant. En attraksjon var dansesegulvet, som ble tatt av hver sommer etter basarens slutt og lagt på igjen når den skulle begynne igjen neste år. I de siste årene ble det også pilkast og skyting på blink med luftgevær. Det skal imidlertid ikke stikkes under stolen at basaren trakk store vekslere på de medlemmer som ble valgt inn i basarkomiteén. De skjøttet jobben sin i alle år på en solid og samvittighetsfull måte.

ET PAR ANDRE SAKER

Ved å bla gjennom møteboka viser det seg at kloakken fra Blakstad Sykehus var et stadig tilbakevendende diskusjonstema på vellets årsmøter i 1930-årene. Denne kloakken gikk ut i fjorden og forurenset badevannet i Blakstadbukta og langs Vettrelandet. Ellers noterer en seg med interesse at vellets styre i 1926 på det sterkeste anbefalte en søknad som et av medlemmene, Bruhn-Johansen, sendte til ing. M. O. Schøyens Bilsentraler A/S. Søknaden gikk ut på å få forlenget bussruten Oslo—Ravnsborg til Vettre og Blakstad.

DET VAR «ITTE PÅGJØRAN»

Etter hvert som vellet passerte de første runde år 10- og 15-årsjubiléet, var det noen av medlemmene som mente at disse burde bli feiret med en større festtilstelning. Men det var delte meninger om dette. En av deltakerne sa under en diskusjon for første gang spørsmålet var oppe, at det var itte pågjøran å ta denne utgift slik tidene nå engang var. Og utfallet ble da også i samsvar med dette syn. Ellers ble medlemmene alltid invitert til en hyggestund umiddelbart etter at årsmøtesakene var ferdig. Noe utenom det vanlige er det derfor å lese i møteboka at deltakerne på et av møtene ikke bare ble invitert til kaffe og kaker, men også til et lite beger. Ellers viste vellet stor selv-tukt når det gjaldt måtehold og sparsommelighet. Slik sett har sekretærens utsagn om at det dreide seg bare om «et lite beger» så avgjort formodningen for seg.

SOLBORG — ET OFTE BRUKT MØTESTED

I møteboka framgår det at styremøtene og årsmøtene gjerne ble holdt hos formannen eller noen andre av styrets medlemmer. På denne måten er møtene ikke sjelden stedfestet til Liberg, Krillås, Bekkevar og til møter hos Anna Bleger Wettre og hos Gudolf Wettre. Men svært ofte ble møtene avviklet hos kassereren Chr. Aspelund og frues gjestfrie hjem. Dette heter Solborg, og det har ikke forbåret navnet forgjeves. Vinter som sommer, vår som høst har solen i de gyldne morgentimer skapt gjenskinns i glassverandaen og i de andre østvendte vinduene. Fra Slemmestadveien tar dette gjenskinns seg ut som en luende glomørje.

EN TAKK FRA KOMMUNEN

På et av årsmøtene i midten av 1930-årene møtte ordfører Wettre og hilste fra formannskapet. Han var neppe tilhenger av store og bevingede ord, men denne gang strakk han seg langt i retning av ros og anerkjennelse. Han takket for dyktig ledelse av vellet og for den samholdigheten og styrken som hadde ført til løsning på mange av grendeproblemene i Vetre. Han føydde til at i så måte kunne vellet her være et godt forbilde for de andre velforeningene i bygda.

FRIGJØRING ETTER 5 ÅRS «BÅND OG TVANG»

Vellets årsmøte ble i 1945 holdt den 3. mai på skolen. Det skjedde altså bare noen få dager før flaggene over alt gikk til topps, blendingsgardinene kastet på skraphaugen og jubelen over friheten skyllet over land og by. Forbi var de mørklagte og tragiske årene under fremmedveldet. Den 8. mai om kvelden skinte på ny lyset på veiene i Asker.

Styremøter og årsmøter var holdt som vanlig under hele okkupasjonen. Men det var lite penger å rutte med etter at basarene ble kuttet ut. Bare to ekstra bevilgninger ble gitt i alle disse årene. Den ene gjaldt penger til oppføring av leskur på bussholdeplassen, som Schøyen Bilsentraler A/S noen år senere refunderte materialutgifter for. Og den andre var en gave på 25 kroner til en av sykehusets pasienter. Han hadde uspurt og alene gjort pent og solid veiarbeide på gangstien over Vahusåsen.

De kommunale veibidragene var det under okkupasjonen ofte smått stell med. Vedlikeholdet på veiene måtte derfor for en stor del baseres på de penger som kom inn i medlemskontingent. Fra mars 1939 var Harald K. Wettre ansatt som veivokter. Lønna var 400 kroner pr. år. Etter et år gikk han med på å redusere dette beløp med 100 kroner. På grunn av vansker med å

få kjøpt og tilkjørt veifyll, var arbeidet ofte redusert til innraking av grus fra veikantene til igjenfylling av de hullene som oppsto i kjørebanelen. Slitasjen på veiene var heller ikke så stor som under normale forhold. Biltrafikken var merkbart mindre i disse årene. Snøplogen ble hver vinter kjørt av Peter G. Wettre.

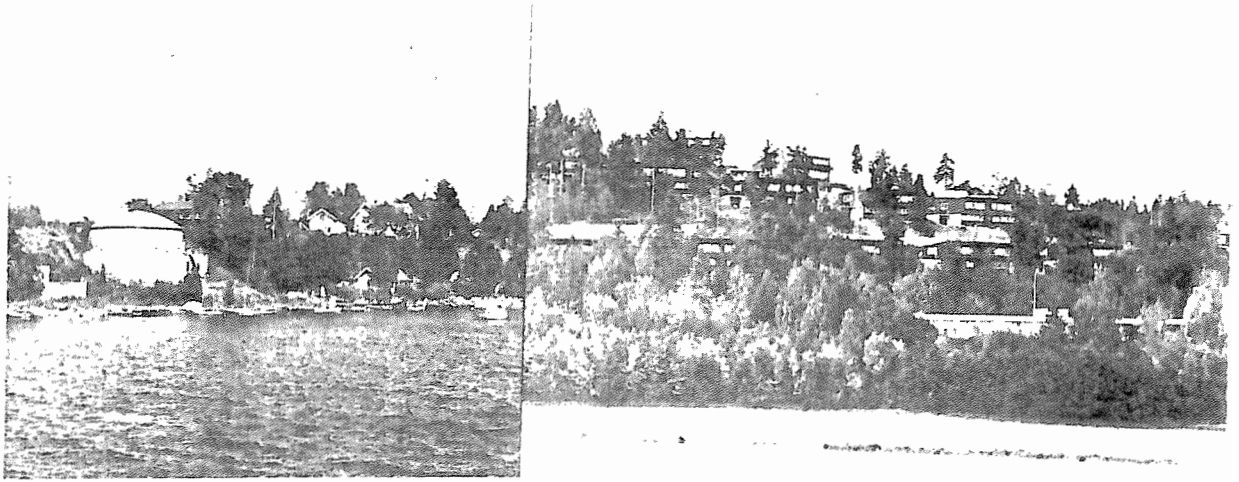
ÅRENE ETTER 1945

Med en kassabeholdning på kr. 1.350 fortsatte vellet sitt arbeide etter freden. På det første årsmøte som ble holdt under de nye forholdene kunne ellers formannen opplyse at de kommunale bidrag til veiholdet var forhøyd til 750 kroner, og at det også var stilt i utsikt et ekstraordinært bidrag. Dessuten skulle kommunen overta lysavgiften på velveiene.

På mange måter kom vellets arbeide i fortsetningen til å bli preget både av en ny vri og en ny giv.

NATURVERN I VEL-REGI

Dels i samarbeide med velforbundet i Asker og dels på eget initiativ gikk vellet straks i gang med større ryddeaksjoner. Skrot og søppel som var henslengt i landskapet ble kjørt bort. Eiere av arealer som

gikk ned til fjorden, fikk omgående beskjed om å gjøre grenda tiltalende for dem som så den fra sjøsiden. Trær som ikke hadde klart å overleve tørkesommeren 1947 måtte hugges ned og fjernes, og forspoling av strandlinjen i velområdet ble også gjort slutt på. På mange måter tok vellet på seg oppgaven som skjønneråd. Det ble plantet blomkarse og ringblomster ved de lokale bussholdeplasser og veikryss.

SYKEHUSKLOAKKEN

I nesten 20 år fortsatte kloakken i Blakstadbukta å være en gjen-ganger på årsmøtene etter at vellet tok spørsmålet opp igjen i 1946. Det trakk etter seg en ganske stor korrespondanse med sykehuset, fylket og Asker helseråd. Kontakt ble også tatt med Oslofjordens friluftsråd og Vassdragsvesenet. Men spørsmålet var lenge boltet fast til et helserådsvedtak fra 1938 som hadde godkjent kloakkplanen for en ny avdeling ved sykehuset. Feilen ble forsøkt rettet da rådet i 1954 vedtok å sette en bestemt frist for fylkesmyndighetene til å legge fram planer for bygging av renseanlegg. Senere ble et forslag fra sykehuset godtatt som en rent midlertidig ordning. Forslaget gikk ut på å legge en 45 meter lang ledning av tre som ville føre kloakken på 12 meters dyp ut i fjorden. En slik ledning ble også lagt. Den gjorde tjeneste til boligfeltene nedre Bleiker og Åby ble gjort innflyttingsklare. Dette førte til at Blakstad renseanlegg sto ferdig i 1963. Kloakken fra sykehuset ble nå tilknyttet dette anlegg.

GRATIS SØPPELTØMMING I 9 ÅR

Styret hadde til vellets årsmøte i 1948 utarbeidet et forslag til ordnet søppeltømming som ble enstemmig vedtatt. I ytre trekk var forslaget en kopi av den ordning som Holmen og Landøens Vel hadde fått i stand for sine medlemmer. På et viktig punkt skilte opplegget til Vette seg ut. Dette gikk ut på gratis tømming for alle medlemmer som ønsket å abonnere på ordningen. Tømmingen skulle altså skje for vellets regning, mens abonnenten skulle betale søppeldunken selv. Kontrakt om tømming ble opprettet med transportfirmaet Johan Bergseth.

Egentlig var dette gratistilbud ment å skulle være en prøveordning, men faktisk kom den til å gjelde i 9 år. Men i årsmeldingen for 1957 sier styret klart fra at dette ikke kunne fortsette, bl.a. blir det opplyst at vellet dette år hadde hatt en utgift på søppeltømmingen på 2.500 kroner. Til sammenlikning blir det nevnt at inntekten av medlemskontingenten bare utgjorde 2.100 kroner.

På årsmøtet i 1958 kom så vedtaket om at medlemmene selv skulle betale søppelavgiften. Fra nå av begynte også kommunen å subsidiere tømmingen med 30 øre pr. dunk hver gang. Prisen for abonnenten utgjorde kr. 1,80. Det nye vedtaket var forutsatt å skulle være en interimsordning til all søppeltømming i bygda kunne bli overtatt av kommunen. Oppgjørsformen med abonnentene kom imidlertid til å påføre kassereren mye merarbeide. Det ble bl.a. nødvendig å legge opp til et nytt regnskaps- og

kartoteksystem, med føring av lister og bruk av kartotekmapper og -kort. Til det utstyr som måtte anskaffes hørte også adressograf m/ plakater. Ukentlig tømming avløste den 14. daglige i 1963.

Før overgangen til kommunal tømming i 1966 hadde vellet 285 abonnenter. Til sammen hadde disse i løpet av dette år betalt kr. 23.735 i søppelavgift.

NYE VEIPLANER BLIR DRØFTET

Styret og vellets tekniske utvalg var i slutten på 1940-tallet og i første halvdel av 1950-årene atskil-lig opptatt av et par veiprosjekter. Begge måtte til slutt oppgis. Det ene av disse var ny vei over Vette-jordet, nærmere bestemt fra svingen nedenfor «Fjøsbakken» og til den gamle nedkjøringen til Vette brygge på Strandveien. Kommuneingeniøren hadde stukket traséen som var beregnet til å koste 35.000 kroner. Men erstatningen for grunnen var ikke med i dette beløp. Etter at dette prosjekt var droppet kom et nytt i forgrunnen. Det gikk ut på å gi den gamle velleien fra Konglungveien (Gatåsen ned til Støa og et stykke av Strandveien en standard som kunne gjøre denne strekning kvalifisert til å bli opp-tatt i det offentlige veinett. Fra Ekelund til Slemmestadveien (Åby bru) skulle veien føres videre etter en helt ny trasé. Alt i alt var dette en modell på en ringvei som på en utmerket måte ville imøtekommt de trafikkmessige behov for den nederste delen av grenda. Noen ei-ere av sommersteder motsatte seg planen — trolig av frykt for en viss

urbanisering av strøket. En gjennomføring av både det første og det andre prosjektet skulle etter forutsetningene skje i nøye samarbeide med kommunen. Men når begge prosjekter måtte legges bort, skyldest det nok at de begge ville tatt for mye av den dyrkede og verdifulle jorda i strøket.

SKIPPERTAK FOR Å UTVIDE OG FORBEDRE DE GAMLE VELVEIENE

Parallelt med planleggingen av nye veiprosjekter pågikk det et systematisk arbeide for å bedre de gamle velveiene i området. Ved hjelp av grøfting, sprenging og rydding, ble den gamle skogsveien oppe i Bleikermarka gjort i stand med utvidet kjørebredde. Gagns arbeide kom også til å bli utført på de andre veiene.

I en klasse for seg var den store utbedring som i 1953 ble foretatt i «Fjøsbacken», som faktisk fikk en ny profilering, og utrettingen av svingene på Vettrejordet. Til dette arbeide ble det skutt ut og tilkjørt ca. 50 billass stein. Atskillige billass, om enn et langt mindre antall, gikk med til oppfylling og utbedring av parsellen «Pila»—Støa i 1961. Til begge disse veier ga kommunen ekstra bidrag.

Det mest positive ved det store arbeidet med svingene nedenfor, var likevel at dette ble utført ved dugnad. Dugnaden pågikk hele sommeren og hadde tilslutning fra størstedelen av medlemmene. Til sammen ble det nedlagt 500 gratis arbeidstimer før arbeidet kunne sies å være ferdig.

Så lenge de gamle veiene var grusveier krevdes det mye av veivokterne. Disse var etter tur Harald K. Wettre, Sigvald Sølvsby, Helge Wettre og Erik Johnsen. De utførte alle et utmerket arbeide, energiske og samvittighetsfulle som de var.

For å dempe støvplagen i den tørre årstid ble det brukt Damol og andre støvbindende midler.

ASFALTERINGEN AV VELVEIENE

Etter hvert som boligbyggingen i disse årene begynte i gamle og nye boligstrøk, og etter som bilen så å

si ble hver manns eie, kom vedlikeholdet av veiene til å bli mye dyrere enn før. I Vetre tok vellets styre i 1967 til å arbeide for legging av permanente dekker på alle veiene i området. Mye omtanke ble lagt på å sikre finansieringen av gjennomføringen, slik at denne ikke skulle komme skjevt ut. Det var ikke noen lett og enkel operasjon.

Det første tankekors kom da ingeniørvesenet meldte fra om at det ikke kunne anbefale fast dekke på L. P. Wettres vei og Strandveien fordi veigrunnen var for svak. Dermed sto hele asfaltplanen i fare for å bli veltet. Et nytt utspill fra styret resulterte i at utvalget tok spørsmålet opp til omprøving. Denne gang ble asfalteringen av disse to veier funnet teknisk forsvarlig, forutsatt at den begrenset seg til en smal kjørestripe.

Etter en ny omgang med lapping og preparering, ble første delen av asfalteringsplanen påbegynt og avsluttet i 1969. Den andre delen kom til å bli startet opp og fullført i 1971, samtidig som asfaltflaten på de veiene som hadde fått fast dekke i 1969 nå ble gjort bredere. Det var formannen, Odd Fosnes, og sekretæren, advokat Einar Augestad, som hadde ansvaret for det økonomiske opplegg. De hadde imidlertid skaffet seg ryggdekning i solide vedtak i årsmøter og styremøter. Sluttregnskapet viste en utgiftssum på 72.000 kroner. Av dette beløp hadde vellet betalt 30.000 kroner av oppspart kapital. Kr. 30.000 ble lånt i Asker Spårebank, og i Andresens Bank, Oslo kr. 12.000.

Til sanering av bankgjelden søkte styret om bidrag av kommunens veifond. Dette ble innvilget med 20.000 kroner. Samtidig fikk vellet dette år økt det ordinære kommunale bidraget til 10.000 kroner. Det meste av dette gikk likevel med til veilapping og snørydding.

MODERNE SNØBRØYTING

Fra 1952 har snøbrøytingen på veiene i velområdet vært motorisert. De som har forestått denne kjøringen er Ellef Bleger Wettre, Tor Solberg, Lars-Erik Aaby og nå på ny Ellef B. Wettre. Som oftest har disse også sørget for sandstrøing når veiene har vært glatte og farlige.

OMFØRSELSHANDEL OG ET UNDERFUNDIG BREV

Etter sterke oppfordringer tok styret i første halvdel av 1950-årene opp en sak som i møteboka har fått overskriften «Omførsels-handelen fra sykehusets pasienter».

I nedgangsårene på 1930-tallet ble det ikke bare sett på med blide øyne at pasienter fra sykehuset gikk rundt og solgte frukt og bær til stedets folk. Dette salget ble av de andre produsenter av disse vareslag betraktet som en forvriddning av uskrevne lover for fair konkurranse. Misnøyen samlet seg ikke mot pasientene, men mot han som de solgte disse varene for, nemlig den daværende direktøren for sykehuset. Alle visste at han produserte sine varer gratis i den hagen som var tillagt hans tjenestebolig. Det gjorde selvsagt ikke forholdet bedre at han var en såkalt «holden mann» som var ugift og hadde en stilling som plasserte ham høyt i lønnsregulativet.

Han fortsatte å gjøre bruk av denne salgsformen også etter at det på ny var inntrådt fredelige forhold igjen i 1945. Når saken nå ble tatt opp av vellet, skyldtes det nok mer uvilje mot systemet enn konkurransen om kundene. Styret besluttet derfor å sende direktøren et brev, der han høflig ble anmodet om å foranledige at det ble satt en stopper for pasientenes omførselshandel.

FARVEL TIL RUTEBÅTENE

I et av de første årene etter frigjøringen sendte styret brev til «D/S A/S Asker, Røken og Hurum» og ba om at det måtte gjøres noe for å få satt le-skuret på Vettrebrygga i skikkelig stand. På dette tidspunkt var det så smått kjent at det brant et blått lys for rutebåtene på Vestfjorden. Mange av dem begynte å bli gamle og kunne heller ikke imøtekomme tidens krav til fart og tempo. Både «Asker» og «Hval» var forsøkt solgt, men foreløpig uten resultat. «Oscar» hadde vært utsatt for havari og «Duen 2» hadde hatt både ishavari og brann. Disse og de andre båtene i denne rute hadde gjort en epokegjørende innsats i utviklingen av kommunikasjonsmidlene for kystdistriktene og øyboerne på disse kanter. De hadde dessuten utgjort et festlig innslag i fjordbildet, der de krysset

seg fram fra øy til øy og fra brygge til brygge.

Rutebåtene fortsatte å anløpe de gamle bryggene på Askerlandet ennå noen år, men driften gikk stadig med underskudd. Etter at selskapet i 1949 hadde henvendt seg til kommunene Oslo, Bærum, Røyken, Hurum og Asker om støtte til driften, og disse hadde tilsagt et engangsbidrag på til sammen 50.000 kroner. Men før beløpet kom til utbetaling, hadde selskapet besluttet seg til å legge ned det meste av sin kysttrafikk. Dermed var slutten kommet på mer enn en 60 år gammel tradisjon her på Vettre med utleie hus til Oslo-familier noen uker i sommerhalvåret. De som arbeidet i byen kunne da ta med båten innover om morgenen og bruke samme reisemåten utover igjen om ettermiddagen.

SLUTT MED BASAREN PÅ KIRKESLETTA

For vellet ble en solid og «rustfri» tradisjon ført videre da basaren på Kirkesletta åpnet igjen i 1946. Basaren var årviss i de neste 13 årene. Den fulgte samme mønster som før krigen og hadde også samme varigheten. Før den siste basaren ble avblåst — det var i 1959 var det nok mange som begynte å gå trøtt av basararbeidet. Det ble hevdet at denne form for å pålegge så mange av stedets folk «stavnsbånd» i den beste tiden av sommeren, hadde overlevd seg selv. Men alle var enige om at basarene hadde hatt en sentral plass i arbeidet med å skaffe midler til det som var utrettet i vel-området gjennom en hel epoke. I årene etter okkupasjonen hadde basarene gitt et netto overskudd som varierte fra 3.500 til 5.800 kroner pr. år.

Som et forsøk på å erstatte litt av basarinntektene, ble det hvert tredje år satt igang utlodning av en større gjenstand. Første gang var gevinsten en plastbåt med påhengsmotor. Overskuddet var 4000 kroner. Flere verdifulle gjenstander har også senere vært utloddet, men det har gått litt opp og ned med overskuddet.

KJØP AV EGEN BYGGETOMT

De forskjellige styrer og formenn i vellet har åpenbart tidlig vært oppmerksom på den store etterpørsel etter byggetomter som opp-

sto etter okkupasjonen. Det ble hevdet med styrke at det ville være forutseende og klokt å sikre seg en tomt med tanke på bygging av et velhus eller noe i den retning. Spørsmålet kom opp i 1946, men ble i de følgende år ikke med på sakslista på årsmøtene, uten at det dermed ble skrinlagt av styret. Etter at styret med Odd Fosnes som formann i 1953 hadde foreslått og fått vedtatt en avsetning på 4000 kroner til et såkalt «tomtefond», kom det ny fart i spørsmålet. Den nye formannen, direktør Gunnar Eggen, gikk sterkt inn for å finne en selger. I hans funksjonstid lyktes det å oppnå tilsagn om kjøp av et areal på Kirkesletta. Det eides av arvingene etter Martha og L. P. Wettre. Det ble også gjort forsøk på å kjøpe en nabetomt på vel 1 dekar som kommunen var eier av. Den lå på hjørnet av «Sletta» — i krysset av Slemmestadveien og veien til Konglungen. Svaret på forespørslen om kjøp av denne parsellen ble imidlertid negativt. Styret prøvde også å få kommunen interessert i et samarbeid om utbyggingen. På årsmøtet i 1956 hadde vellet valgt en spesiell komité til å ta seg av spørsmålet. Med i denne komité var vellets formann og sekretær samt et par andre medlemmer.

Det areal som vellet var blitt stilt i utsikt av arvingene til Martha og L. P. Wettre, var på ca. 5 dekar. Forslaget til kjøpekontrakt var drøftet ferdig av partene og ble gjennomgått på et kombinert møte av styre og tomtekomité 13. desember 1956. Odd Fosnes, som da på nytt var valgt som formann, fikk fullmakt til å undertegne kontrakten på vegne av vellet.

Kjøpesummen var 20.000 kroner. Av dette beløp kunne vellet dekke kr. 10.000 av tomtefondet. Den andre halvdel, 10.000 kroner ble betalt ved opptak av et banklån, sikret ved pant i tomta. I 1961 kvittet vellet seg med den gjeld som var igjen på tomtekjøpet.

Tomtearealet kom siden til å bli et utmerket panteobjekt. Dette var f.eks. tilfelle da det gjaldt gjennomføringen av asfalteringsprogrammet noen år senere.

UTNYTTINGEN AV TOMTEAREALET

I meldingen for året 1961 kommer styret utførlig inn på hvorfor bygging ikke var kommet i gang.

Og etter som vanskene neppe er blitt mindre i de 13 årene som senere er gått, kan det være av interesse å friske opp igjen det som sies i denne melding. Det sies her: «Helt siden tomta ble kjøpt, har meningen vært å bebygge den til beste for stedet og medlemmene, men det har til i dag ikke vært mulig å fremme byggeplaner som vi økonomisk ville vært tjent med og i stand til å gjennomføre. Interessen for tomter i Vettre har imidlertid stadig steget. Det samme har tomteprisene, så for så vidt har tomta vært en heldig forretning for vellet. Men det er jo meningen at den skal gi noe mer enn bare å være en pengeplassering.»

Vellet har opp gjennom årene fått mange forespørsler om utnyttingen av tomta. Fra Reguleringsvesenet ble det imidlertid tidlig gjort klart at bygging ikke ville bli tillatt før reguleringsplanen i området var godkjent. Den er som kjent utsatt i påvente av avgjørelsen i valg av linje for ny Slemmestadvei. «Norske Fina A/S» fikk et par års tid håndgivelse på bruksretten på tomta. Meningen var at firmaet ønsket å lage et forprosjekt til anlegg av en større bensinstasjon. Firmaet betalte 4000 kroner for dette. Harald Gyldseth fikk tillatelse til å oppføre et fryseboksanlegg på stedet. Dette ble gjort ferdig og var i drift i 5 år. Tomteleien var 600 kroner året.

EKSPLOSJONSAKTIG UTVIKLING

Over en rom tid hadde medlems-tallet stabilisert seg på omkring 70 da vellet på slutten av året 1966 plutselig kunne notere seg for en nesten overveldende tilslutning. Tallet på innskrevne medlemmer var da kommet opp i rundt regnet 300.

Det var innflyttingen på Bleikerfeltet og Åbyfeltet som begynte i 1963 som hadde vært årsaken til dette oppsving. Siden kom boligfeltene Vettrelia og Vettrekollen i tillegg. Eksplosjonsaktig blir denne utvikling kalt i møteboka.

For at innflytterne fra første stund skulle få adgang til å delta i den etablerte ordning med søppeltømming, ble de straks tilbudt medlemskap i vellet. Og til dette sa de uten opphold ja. Det sto fremdeles mye igjen før de utendørs arbeider i boligfeltene var ferdige, og full-

føringen av disse måtte vellet se på som en utfordring også til seg. Det kunne f.eks. være en vei som måtte gjøres klar til å bli overtatt av kommunen så fort som råd var. Føringen kunne også kreve forskuttering av større pengebeløp som vellet mot senere refusjoner skaffet til veie. Det måtte bl.a. også treffes en ordning med oppsetting av lampepunkter langs veiene i de nye bostrokkene.

DELT I TO

Vellet ble gjennom denne store tilgangen av medlemmer tilført ny kraft og ny inspirasjon i arbeidet sitt. Og flere av de nye medlemmer markerte seg også i ledelsen av vellet.

Tross et godt og knirkefritt samarbeide om vellets oppgaver, ble vellet fra 1. januar 1968 delt i to, idet Bleiker skilte lag og startet sin egen velforening under navnet Bleiker Vel. Forslag om dette var sendt inn til forhandling på årsmøtet foregående år. Et 5-manns-utvalg ble nedsatt for å klargjøre saken og komme med en innstilling. Utvalget foreslo deling, og dette kom også til å bli resultatet da saken

fikk sin endelige avgjørelse på et ekstraordinært årsmøte om høsten samme år.

«... PÅ GRUNN AV VISSE TENDENSER I TIDEN»

Et par av de saker som det har vært arbeidet jevnt og trutt med i mange år, har fremdeles ikke funnet sin løsning. Det gjelder oppsetting og montering av en telefonkiosk og ventebu på Kirkesletta.

Når det gjelder telefonkiosken ga Televerket for mange år siden et halvt løfte om at saken ville bli ordnet relativt raskt. Men det er tydelig at de hærverk som telefonbokser fra tid til annen er utsatt for, har ført til at Teletjenesten har fått mindre lyst til å innvilge slike servicetiltak. I et brev til vellet for et par år siden sier Televerket at oppsetting av slike kiosker ikke lenger kan anbefales, på grunn av visse «tendenser i tiden».

Formodentlig er det også frykten for de omtalte tendenser som er årsaken til at det har trukket så lenge ut for å få et positivt svar fra Schøyen A/S om oppføring av ny ventebu. Med dette selskap har vellet stort sett hatt et korrekt samar-

beide opp gjennom årene. Det gjelder f.eks. anlegg av nye stoppesteder for bussen, på- og avstigningsplasser og i drøftingen av vognmaterielet, rutetider osv.

NOEN AV SAKENE ELLERS

Mange andre saker som vellet har gått inn for burde vært nevnt i denne oversikt. Noen av sakene som har tilknytning til barn i og under skolealderen kan bare nevnes i stikkordform. Det gjelder en bevilgning på 5000 kroner til start av Vetre skoles musikkorps, 500 kroner til ny fane til skolen, hjelp til anlegg av provisoriske skøytebaner, tatt del i 17. mai-feiring for barna i kretsen. Videre har vellet bevilget penger til apparater på leikeplasser for de minste.

JUBILEUMSFEIRING I OG UTENFOR «TIDSREGNINGEN»

Vellets 25-års jubileum ble feiret med en stilig fest på Leangkollen 25. januar 1949. Dets første formann, Wilhelm Fossnes, var innbudt og møtte sammen med de øv-

Fra 40-års jubiléet

rigje innbudte gjester fra Velforbundet og kommunen. 82 av vellets medlemmer var med under middagen.

Når det gjaldt årstallet for feiringen av 40-års jubiléet, stemte ikke dette hverken med den georgianske eller julienske kalender. Det ble nemlig ved en inkurie feiret nøyaktig et år for tidlig. Men vellet seilte i medvind, og tilstelningen ble en stor suksess. Middagen ble også denne gang holdt på Leangkollen, og tilslutningen var enda større enn ved 25-års jubiléet.

18 ÅRS EFFEKTIV INNSATS I VELSTYRET

Når det spørres om lengden av funksjonstid for de enkelte styremedlemmer, inntar den nåværende formann, Odd Fossnes, en suveren lederstilling. Av de til sammen 18 år som han har vært i styret, har han hatt formannsvervet i 9 år, vært nestformann i 5, og styremedlem i 4 år. Han har gått helt opp i dette arbeide, og uten forkleinelse for noen annen må det sies at han har utført en god og fin jobb.

DE MED NESTLENGST FUNKSJONSTID

Av disse har Chr. Aspelund 14 års funksjonstid i styret. Han var formann i 2 år og kasserer i 12 år.

Videre i rekkefølgen kommer Gudolf Wettre og den nåværende sekretæren, Einar Augestad — hver med 11 år i styret. Den førstnevnte var formann i 3 år og sto for kombinasjonen sekretær/kasserer i 8 år. Augestad har samtlige 11 år skjøttet jobben som sekretær. Vellets første formann Wilhelm Fossnes hadde en funksjonstid i styret på 11 år — derav 5 år som formann, en tilsvarende tid som nestformann, og styremedlem i 1 år.. Nærmest ham kommer Ove Aalmo og Peter Stenseng med 9 år i styret. Aalmo var formann i 3 år, 4 år nestformann, og resten av tiden styremedlem. Stenseng var i hele sin funksjonstid sekretær, samtidig som han delvis også var kasserer.

BLI MEDLEM AV VELLET

Redaktøren av dette jubileumsskrift har spurt styrets medlemmer om hva de mest av alt ønsker for vellet i de kommende år. Svarene er entydige. De gir alle uttrykk for ønsket om at alle yngre ektefeller i velområdet melder seg som medlemmer. Dermed vil de, foruten å gjøre en innsats til felles beste, også styrke sin egen bo-glede her. Dessuten vil de da innenfor dette område kune være med på å motvirke den fremmedgjøring mennesker i mellom som det så ofte blir skrevet og snakket om i våre dager.

Derfor denne appell: Bli medlem av vellet, betal din kontingent i rett tid, ta om mulig aktiv del i arbeidet.

Bergvein Nygårdshaug

Foreningens formenn og styrer

1924—1925
Byggmester Wilhelm Fossnes, formann, Helge Wettre, fru Ragna Sølvy, fru Anna Sørensen, Martin K. Wettre, Reidar Wettre, kasserer og sekretær.

1925—1926
Wilhelm Fossnes, formann, Helge Wettre, fru Martha Wettre, fru Marie Grønvold, Martin K. Wettre, Reidar Wettre, kasserer og sekretær.

1926—1927
Maler Sigurd Grønvold, formann, Georg Bekkevar, fru Martha Wettre, fru Marie Grønvold, Chr. Aalmo, Reidar Wettre, kasserer og sekretær.

1927—1928
Sigurd Grønvold, formann, Georg Bekkevar, fru Margrethe Aspelund, fru Kristine Andersen, Gudolf Wettre, sekretær og kasserer.

1928—1929
Wilhelm Fossnes, formann, Georg Bekkevar, fru Margrethe Aspelund, fru Kristine Andersen, Gudolf Wettre, sekretær.

1929—1930
Wilhelm Fossnes, formann, Georg Bekkevar, fru Anna Blegger Wettre, fru Ragna Sølvy, Gudolf Wettre, sekretær, Chr. Aspelund, kasserer.

1930—1931
Wilhelm Fossnes, formann, Georg Bekkevar, fru Anna Blegger Wettre, fru Ragna Sølvy, Gudolf Wettre, sekretær, Chr. Aspelund, kasserer.

1931—1932
Gbr. Gudolf Wettre, formann, Georg Bekkevar, fru Anna B. Wettre, fru Ragna Sølvy, Birger Grønvold, Chr. Aspelund, kasserer.

1932—1933
Gudolf Wettre, formann, Georg Bekkevar, fru Anna B. Wettre, fru Ragna Sølvy, Birger Grønvold, Chr. Aspelund, kasserer.

1933—1934
Gudolf Wettre, formann, Georg Bekkevar, fru Anna B. Wettre, fru Ragna Sølvy, Birger Grønvold, Chr. Aspelund, kasserer.

1934—1935
Maler Georg Bekkevar, formann, Wilhelm Fossnes, fru Anna B. Wettre, fru Ragna Sølvy, Birger Grønvold, Chr. Aspelund, kasserer.

1935—1936
Georg Bekkevar, formann, Wilhelm Fossnes, fru Anna B. Wettre, fru Ragna Sølvy, Birger Grønvold, Chr. Aspelund, kasserer.

1936—1937
Georg Bekkevar, formann, Wilhelm Fossnes, fru Anna B. Wettre, fru Ragna Sølvy, Birger Grønvold, Chr. Aspelund, kasserer.

1937—1938
Kjøpmann Karl Moen, formann, Wilhelm Fossnes, fru Snefrid Kleven, fru Alvilde Johansen, Birger Grønvold, Chr. Aspelund, kasserer.

1938—1939
Karl Moen, formann, Wilhelm Fossnes, fru Snefrid Kleven, fru Alvilde Johansen, Birger Grønvold, Chr. Aspelund, kasserer.

1939—1940
Willy Fossnes, bygn.form., Birger Grønvold Wettre, fru Snefrid Kleven, fru Malvine Johansen, Chr. Aspelund, kasserer.

1940—1941
Willy Fossnes, formann, Ellef Blegger Wettre, fru Snefrid Kleven, fru Malvine Johansen, Sigvald Sølvy, Helge Wettre, Gudolf Wettre, sekretær og kasserer.

1941—1943
Willy Fossnes, formann, Ellef B. Wettre, fru Snefrid Kleven, fru Malvine Johansen, Sigvald Sølvy, Helge Wettre, Gudolf Wettre, kasserer og sekretær.

1943—1944

Gbr. Ellef B. Wettre, formann, Helge Wettre, frk. Gro Wang, fru Kristine Nilsen Sole, Sigvald Sølvby, Gudolf Wettre, kasserer og sekretær.

1944—1945

Marinelos Chr. Aspelund, formann, Ivar Sjølie, frk. Gro Wang, fru Kristine Nilsen Sole, Peter Stenseng, kasserer og sekretær.

1945—1946

Chr. Aspelund, formann, Ivar Sjølie, frk. Gro Wang, fru Kristine Nilsen Sole, Peter Stenseng, kasserer og sekretær.

1946—1947

Disponent Thor Tangvald, formann, Harald W. Wettre, frk. Gro Wang, fru Kristine Nilsen Sole, Ove Aalmo, Peter Stenseng, kasserer og sekretær.

1947—1948

Thor Tangvald, formann, Harald W. Wettre, frk. Gro Wang, fru Ellen Eggen, Ove Aalmo, Peter Stenseng, kasserer og sekretær.

1948—1949

Thor Tangvald, formann, Ove Aalmo, fru Ellen Eggen, frk. Gro Wang, Odd Fossnes, Peter Stenseng, kasserer og sekretær.

1949—1950

Thor Tangvald, formann, Ove Aalmo, fru Ellen Eggen, fru Ella Lund, Odd Fossnes, Peter Stenseng, kasserer og sekretær.

1950—1951

Thor Tangvald, formann, Ove Aalmo, fru Ellen Eggen, fru Ella Lund, Odd Fossnes, Peter Stenseng, kasserer og sekretær.

1951—1952

Thor Tangvald, formann, Ove Aalmo, fru Astrid Skansen, fru Anna Sjølie, Odd Fossnes, Peter Stenseng, kasserer og sekretær.

1952—1953

Disponent Odd Fossnes, formann, Tor Røkeness, fru Astrid Skansen, fru Anna Sjølie, Anker Wold, Peter Stenseng, kasserer og sekretær.

1953—1954

Odd Fossnes, formann, Tor Røkeness, fru Helga Wettre, Håkon Skogvei, Einar Augestad, sekretær.

1954—1955

Direktør Gunnar Eggen, formann, Ove Sørensen, fru Helga Wettre, Håkon Skogvei, Rolf Eriksen, Einar Augestad, sekretær.

1955—1956

Gunnar Eggen, formann, Ove Sørensen, fru Gudrun Fossnes, Håkon Skogvei, Einar Augestad, sekretær, Ole Søbstad, kasserer.

1956—1957

Odd Fossnes, formann, Ove Sørensen, fru Gudrun Fossnes, Håkon Skogvei, Rolf Eriksen, Einar Augestad, sekretær, Ole Søbstad, kasserer.

1957—1958

Odd Fossnes, formann, Rolf Eriksen, fru Gudrun Fossnes, Torger Miland, Einar Augestad, sekretær, Ole Søbstad, kasserer.

1958—1959

Maler Ove Aalmo, formann, Torger Miland, fru Gudrun Fossnes, Kjell Rolf Johansen, Torvald Grøn-skei, kasserer, Gunnar Wettre, sekretær.

1959—1960

Ove Aalmo, formann, Rolf Eriksen, fru Anna Margrethe Nygårdshaug, Fridtjof Fossnes, Kjell Rolf Johansen, Gunnar Wettre, sekretær, Gunnar Andersen, kasserer.

1960—1961

Ove Aalmo, formann, Kjell Rolf Johansen, fru Anna Margrethe Nygårdshaug, Ørnulf Hoff, Fridtjof Fossnes, Gunnar Wettre, sekretær, Gunnar Andersen, kasserer.

1961—1962

Odd Fossnes, formann, Kjell Rolf Johansen, fru Gerd Johansen, Hans Sole, Ørnulf Hoff, Gunnar Wettre, sekretær, Gunnar Andersen, kasserer.

1962—1963

Odd Fossnes, formann, Ole Søbstad, fru Gerd Johansen, Hans Sole, Kr. Sagen, Gunnar Wettre, sekretær, Gunnar Andersen, kasserer.

1963—1964

Odd Fossnes, formann, Ole Søbstad, Kr. Sagen, Ørnulf Hoff, Hans W. Rohde, Arild Moen, sekretær, Tor Fossvold, kasserer.

1964—1965

Forlagssekretær Hans Stenseng, formann, Ørnulf Hoff, fru Inger Riskild, Hans W. Rohde, Th. Vamnes, Arild Moen, sekretær, Tor Fossvold, kasserer.

1965—1966

Hans Stenseng, formann, Romar W. Bech, fru Inger Riskild, Thorleif Vamnes, sekretær, Arne Augestad, kasserer.

1966—1967

Teknisk konsulent Romar W. Bech, formann, Sven Lie, fru Eva Bull Eriksson, K. Waarli, sekretær, Arne Augestad, kasserer.

1967—1968

Personalsjef Sven Lie, formann, Odd Fossnes, fru Eva Bull Eriksson, K. Waarli, sekretær, Kjell Gustavsen, kasserer.

1968—1969

Odd Fossnes, formann, Hans Chr. Welle, fru Liv Landstad, Einar Augestad, sekretær, Einar Helge, kasserer.

1969—1970

Sivilingeniør Helge Hansen, formann, Odd Fossnes, Hans Chr. Welle, Einar Augestad, sekretær, fru Turid Sole, kasserer.

1970—1971

Helge Hansen, formann, Odd Fossnes, Hans Chr. Welle, Einar Augestad, sekretær, fru Turid Sole, kasserer.

1971—1972

Helge Hansen, formann, Odd Fossnes, Hans Chr. Welle, Einar Augestad, sekretær, fru Turid Rønning, kasserer.

1972—1973

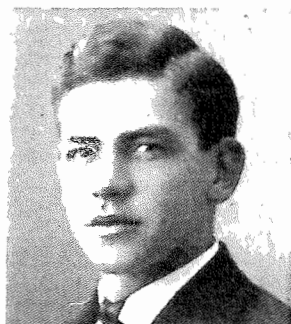
Helge Hansen, formann, Odd Fossnes, Åse Nygård, Einar Augestad, sekretær, Turid Rønning, kasserer.

1973 og fremdeles

Odd Fossnes, formann, Egil Ingebretsen, fru Valborg Thoresen, Einar Augestad, sekretær, fru Turid Rønning, kasserer.

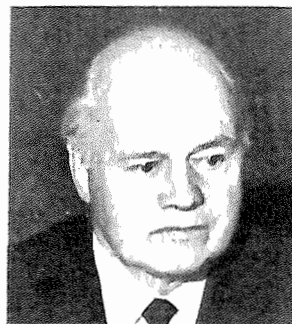
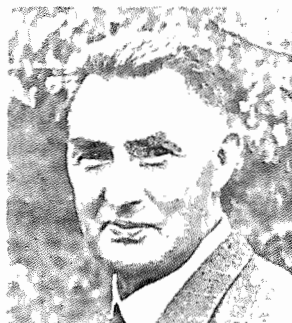
Foreningens formenn gjennom 50 år

Wilhelm Fossnes
Gudolf Wettre
Ove Aalmo

Karl Moen
Ellef B. Wettre
Odd Fossnes

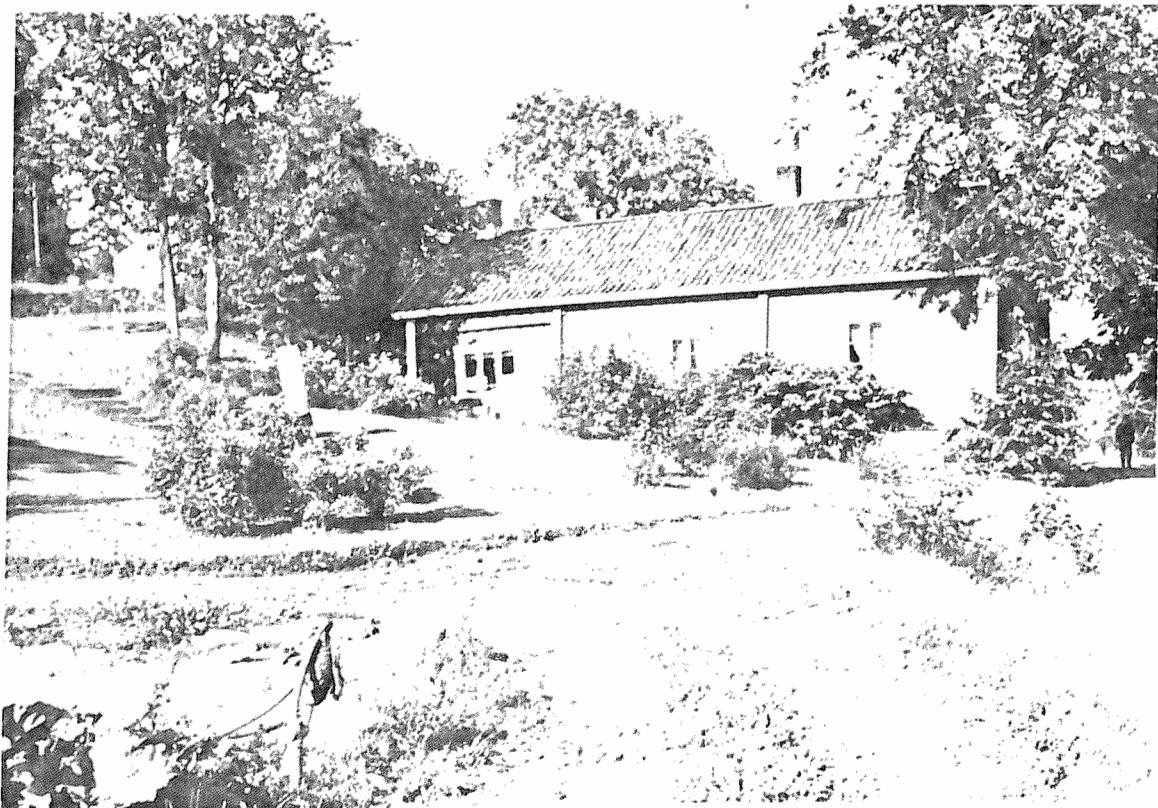
Willy Fossnes
Chr. Aspelund
Hans Stenseng

Georg Bekkevar
Thor Tangvald
Gunnar Eggen

Romar W. Bech
Sven Lie
Helge Hansen

KRILĀS